

Tijdschrift voor Tandheelkunde

AUG./SEPT. 1933

XL JAARGANG AFLEVERING 8/9

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE MAATSCHAPPIJ-VERGADERING.

I.

Moge vacantiehouden-aan-zee een riskante onderneming zijn vanwege den regenrijkdom, die het wezenskenmerk is van ons klimaat, hetwelk euphemistisch gematigd wordt geheeten, vergaderen-aan-zee is een niet minder gewaagd experiment. Wat zou, om iets belangrijks te noemen, terecht zijn gekomen van het bitteruurtje op het terras van hotel Nassau, met het onvergelykelyk uitzicht over de zakjesblauwe zee, als de elementen niet met de Maatschappij waren geweest? Laten we achteraf constateeren, dat het niet beter had gekund en de keuze van dit niet-alledaagsche verzamel-punt voor vereenigings-doeleinden veel tot verhooging van de vergadervreugde heeft bijgedragen.

Voor een gehoor van 90 leden stak Noord als voorzitter Vrijdagmiddag om half vijf van wal met zijn openingsrede om daarin het bestuursbeleid tot onderwerp van zijn inleiding te maken; meer in het bijzonder de in praktijk gebrachte decentralisatie, waarbij deskundige commissies gezamenlijk het geheele terrein der maatschappelijke tandheelkunde bestrijken. Door eenige malen per jaar met de voorzitters der diverse commissies te vergaderen hoopte het D. B. het noodige onderlinge contact, benevens vlugger en meer resultaat van derzelve werkzaamheid te bereiken. De heterogene samenstelling der advies-commissies, heteroogen in dien zin dat alle stroomingen in de Maatschappij daarin vertegen-

woordigd zijn, maakt niet zelden het verkrijgen van overeenstemming, als compromis der inzichten, moeilijk met als gevolg lang uitblijven van een rapport. Door het vragen van persoonlijk advies aan de voorzitters hoopte de praeses dit laatste bezwaar te ondervangen.

Niets in de wereld heeft alleen voordeelen; ook dit systeem niet, gelijk al spoedig na het voorzitterlijk exposé bleek, toen het eerste der twee voorstellen van het H. B. inzake het tandheelkundig onderwijs aan de orde werd gesteld en waarin, conform de aanwijzingen van den voorzitter der O. en E.-commissie, werd geadviseerd om de conclusies van het onderwijsrapport 1926 niet langer als bindend te beschouwen.

Tegen de wijze waarop de voorzitter der commissie dit advies buiten de overige leden om had gegeven, had Sanders overwegende bezwaren; een bestuursbeleid waarbij het D. B. de commissies a. h. w. verving leek hem ondemocratisch en niet in het belang van de Mij., bovendien onnoodig. Hij weerlegde het der commissie aangewreven gemis aan „geestdrift” voor haar eigen rapport en beriep zich op de voldoening van verschillende zijden na de moeizame totstandkoming uitgesproken. De jarenlange arbeid er aan besteed liet niet toe om op louter negatieve gronden het rapport ter zijde te schuiven, over welks merites hij bereid was te zijner tijd opnieuw een gedachtenwisseling te beginnen. Maar deze vergadering en vooral de jongere aanwezigen achtte hij niet voldoende op de hoogte voor het nemen van een dusdanig besluit als voorgesteld. Van verschillende zijden deelde men Sanders' bezwaren tegen de wijze waarop het advies tot stand was gekomen. Backer Dirks achtte den schijn niet vermeden alsof de argumenten van den voorzitter der O. en E.-commissie het resultaat waren van aldaar gevoerde besprekingen; het persoonlijk element in het rapport kon hem niet bekoren en hij zou er meer waarde aan hebben gehecht, indien het oordeel der commissie er de basis van had gevormd. Van A n d e l was onaangenaam getroffen door de

gevolgde procedure en stelde de Mij in gebreke met betrekking tot het propageeren van de voorstellen in het rapport neergelegd inzake een bredere en beter gefundeerde opleiding. Ook hij achtte het onderwijsrapport niet (meer) voldoende bij de leden bekend en wilde geen besluiten herroepen, zonder dat er iets voor in de plaats werd gesteld. Bruske sloot zich hierbij aan en verlangde eveneens eerst iets „beters” alvorens het rapport ter zijde te schuiven.

Thans was het woord aan de wederpartij. Van Hasselt, de voorzitterlijke schrijver van het aangevallen advies, stelde voorop, dat door voorlezing van het (naar hij meende) voorzichtig gestelde concept in de O. en E.-commissie, den leden de inhoud bekend was. Tegenover de positieve structuur van het rapport was het logisch, dat in het gevraagde antwoord aan het hoofdbestuur momenteel slechts overwegingen van negatieven aard tot uiting konden komen. Hij ontkende, dat de Mij. meer had kunnen doen om de desiderata ten aanzien van het tandheelkundig onderwijs verwezenlijkt te krijgen en dat het rapport door zijn advies en dat van het H. B. „overboord zou zijn gezet”. Alleen: op de door den Mij.-voorzitter aan hem gestelde vraag had het antwoord onder de huidige omstandigheden niet anders kunnen luiden; de commissie in haar geheel stond niet meer achter het rapport.

Ook de voorzitter bestreed de opvatting, alsof het rapport met aanneming van het desbetreffende voorstel naar de prullemand zou verhuizen; integendeel, aan de waarde ervan werd door het gewraakte advies niets afgedaan. De vraag was alleen of het van wijs beleid zou getuigen om het in vollen omvang te handhaven, tot bij tijd en wijle andere voorstellen inzake het onderwijs daarin verandering zouden brengen. In de sinds de aanneming van het rapport verlopen zeven jaren waren er, zooal niet in onze opvattingen te dien aanzien, dan toch in de conjunctuur ingrijpende wijzigingen ontstaan, die de regeering konden nopen ook de tandheelkundige studie in te nemen maatregelen te betrekken. Daarnaast kon ook de overvulling der academische beroepen en de wassen-

de vloed van studenten naar de universiteit wel eens tot een ingrijpen van overheidswege leiden. Met het oog op die mogelijkheden was het H. B. te rade gegaan en tot de conclusie gekomen dat het beter was de Mij. vrij mandaat te geven om naar omstandigheden te handelen zonder daarbij gebonden te zijn aan het rapport als richtsnoer, opdat het H. B. eventuele maatregelen naar hun eigen merites zou kunnen beoordeelen. Hij beval dan ook met nadruk aan de conclusies van het rapport 1926 niet langer als bindend te handhaven en achtte de vergadering, in tegenstelling met Van Andel en Sanders, zeer wel capabel om zich daarover uit te spreken.

Door de argumentatie van den voorzitter was Sanders in geen deele bekeerd. Al bleef de waarde van het rapport bij aanneming van het H. B.-voorstel ongerept, dit zou er in feite alle kracht aan ontnemen, daar het juist aan de conclusie ¹⁾ zijn gezag ontleende. Het zou trouwens wegens gemis aan eenstemmigheid, niet gelukken er iets anders voor in de plaats te stellen. Hoeveel vertrouwen hij overigens ook in het H. B. stelde, ten aanzien van deze materie wenschte hij het (mede op grond van een precedent in 1920) niet de vrije hand te laten. Het argument van de tijdsomstandigheden was door den voorzitter dikwijls gehanteerd en maakte ook op dien grond op hem, Sanders, weinig indruk. Kortom, zoolang voor het rapport niets anders in de plaats was gesteld moest het gehandhaafd blijven. Het op de voorgestelde wijze, „vernielen van werk en ongedaan maken van belangrijke besluiten” achtte hij dusdanig in strijd met goed beleid en het belang van de professie, dat hij, ook zonder kwaad weg te loo-

¹⁾ Tot goed begrip volgt hier de conclusie:

„Resumeerende is dus onze conclusie: de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde bevordere zoo krachtig mogelijk het tot stand komen van de in dit rapport bepleite verbeteringen en wijzigingen in het tandheelkundig onderwijs, waardoor het mogelijk zal zijn om met betrekkelijk geringe opoffering van geld en tijd een corps tandartsen op te leiden, volkomen in staat, om hunne maatschappelijke taak te vervullen en op wie de Utrechtsche Hoogeschool trotsch zal mogen zijn.”

pen, niet zou nalaten daaruit „zeer ver strekkende consequenties te trekken.”

De voorzitter, dit laatste „dreigement” van het eere-lid ongemeen betreurende, handhaafde zijn standpunt en stelde de overtuiging van het H. B. als gelijkwaardig tegenover die van zijn tegenstander; ontzegde dezen daarbij het recht te denken, dat men achter de groene tafel op lichtvaardige gronden tot het zoo fel betreden voorstel was overgegaan. De urgentie dwong en behalve dat zou het rapport toch niet meer voor verwezenlijking vatbaar zijn, wyl het niet meer (als ten tijde van de aanneming) door het college van lectoren werd gesteund. Ook op dien grond was van een reorganisatie van het onderwijs, in den zin van het rapport, niets meer te verwachten.

Aldus stonden na deze dramatische wending de partijen onverzoenlijk tegenover elkaar en de vergadering wachtte in spanning op de ontkenning. Zouden er inderdaad, naar gefluisterd werd, „scherven vallen”? Gelukkig kent de Maatschappij vele invloedrijke functionarissen en een daarvan is, of was althans op dat oogenblik, de voorzitter van de regerings-commissie. Gedachtig aan het wijze woord, dat een veldheer al veel wint, al wint hij niets dan tijd, stelde P a e r l voor om op dit tijdstip de besprekingen te onderbreken tot na het diner en aldus geschiedde.

Het is al meer in het leven van de Maatschappij voorgekomen, dat op critieke momenten, tijdens een gemeenschappelijken maaltijd verlossende woorden, zooal niet gesproken, dan toch op papier gesteld werden. Ook ditmaal kon het geoefende oog de tegenstanders elkaars gezelschap zien zoeken en wederom bleven de gevolgen niet uit. Het happy end waarde reeds rond het dessert en bij heropening kon de voorzitter dan ook tot zijn voldoening mededeelen, dat het omstreden hoofdbestuursvoorstel „niet voldoende begrepen was.” Een middelerwijl opgestelde motie ¹⁾ kwam tegemoet

¹⁾ „De Algemeene Vergadering verzocht het H.B. de leden nogmaals voor te lichten over de wijze, waarop, naar zijne meening, het

aan de wederzijdsche standpunten en als de vergadering ook ermede zou kunnen instemmen, waren de tegenstellingen definitief overbrugd en kwamen tevens de motieven te vervallen, die Sanders reeds vóór de discussies ertoe hadden gebracht om ontheffing te vragen van zijn lidmaatschap der O.- en E.-commissie. Wat er met de motie gebeurde, raadt de scherpzinnige lezer.

Het tweede voorstel inzake het tandheelkundig onderwijs, n.l. machtiging van het D. B. om te bevorderen dat in de commissie, belast met het afnemen van het practisch tandarts-examen, ook worden opgenomen tandartsen-practici, werd daarna zonder eenige discussie aangenomen nadat op een desbetreffende vraag was toegezegd, dat het D. B. bij de uitvoering overleg zal plegen met lectoren.

Besloten werd daarna, conform het voorstel, om gedurende twee achtereenvolgende jaren f 150 subsidie te verleen aan de nationale commissie van de „International Student Service”, welke instelling de bestudeering beoogt van het overal nijpende vraagstuk van den overmatigen toeloop naar de academie. Uit 's voorzitters toelichting bleek het belang ook voor de tandheelkundige studie, waardoor de bijdrage in de kosten van een onderzoek hier te lande gemotiveerd was. In deze commissie, onder voorzitterschap van staatsraad Mr. Limburg, zijn alle faculteiten vertegenwoordigd, ook de tandheelkunde, waarvoor een student, een lector en de voorzitter der Mij. namens de betreffende beroepsorganisatie, zitting hebben.

Tot de weinig tijdroovende agendapunten, die eerst nog tandheelkundig onderwijs in ons land moet worden verbeterd, waarbij het dient rekening te houden met den inhoud van het rapport 1926. In afwachting van de uitvoering dezer opdracht acht de Alg. Verg. het H.B. niet formeel gebonden alle denkbeelden uit dit rapport te propageeren en te verdedigen.

Het H.B. aanvaardt deze opdracht en zal niet, zonder machtiging van de Alg. Verg., op eenige wijze maatregelen bevorderen, welke niet in overeenstemming zijn met den inhoud van het bovengenoemde rapport.”

werden afgedaan, behoorde ook de voorziening in eenige vacatures. De belangrijkste daarvan was het penningmeesterschap ingevolge (naar de voorzitter toelichte) het wegens gezondheidsredenen tusschentijds aftreden van Becker. Het H. B. had Edel, de beproefde financier bij tallooze feestelijke intermezzi, bereid gevonden zich alvast met deze functie te belasten tot het tijdstip der definitieve voorziening. Om dezelfde reden had de penningmeester zich tevens genoodzaakt gezien om het lidmaatschap der Centrale Ziekenfondscommissie op te geven. In zijn plaats en die, ontstaan door de ontslagname van Regensburg, werden als nieuwe leden Van der Mey de Bie en P. Blaauw benoemd.

Hierna was aan de orde een voorstel tot wijziging van het nog splinternieuwe huishoudelijk reglement en wel betreffende de toelating tot het lidmaatschap. Het was n.l. in verband met een, conform het reglement, ingesteld beroep op de Algemeene Vergadering, na een deballotage in een der afdelingen, dat bij de eerste praktische toepassing de desbetreffende regeling reeds ondeugdelijk bleek! Gelijk de voorzitter toelichte werd door het in artikel 2 verleende recht van beroep de algemeene vergadering gepromoveerd tot een rechtsprekend college, waarvan alleen al de veelhoofdige samenstelling een behoorlijke kennisneming van de stukken in den weg stond. Met recht mocht worden betwijfeld of op de voorgeschreven wijze partijen voldoende recht zou wedervaren. Daarom was voorgesteld om deze taak voortaan op te dragen aan het hoofdbestuur.

Deze plausibele wijziging achtte Mulder een stap terug; niet-toelating beschouwde hij als een vorm van roeyement, welke een beroep op het hoogste gezag in de Mij. rechtvaardigde. Hij ontried dan ook ten sterkste de aanneming en gaf de voorkeur aan ballotage door een aangrenzende afdeling. Ook het voorstel tot wijziging, direct na de eerste praktische toepassing van de onderwerpelijke regeling, vond hij weinig fraai.

De Voorzitter voelde er echter niets voor om de col-

lega's, die in de afdeeling met het nieuwe lid zullen moeten verkeerden, het beslissingsrecht te ontnemen. Van A n d e l zou liever de Raad van Beroep met de behandeling willen belasten, doch S a n d e r s achtte met den voorzitter het H.B., waarin alle afdeelingen vertegenwoordigd zijn het meest aangewezen college, zelfs al zouden enkele leden als afgevaardigden eener betrokken afdeeling „partij” zijn. Van het recht tot wraking wilde hij (in tegenstelling met N i k s, die de rechten van aspirant-leden met meer waarborgen wilde omgeven) niets weten, achtte de voorlichting van dusdanige afgevaardigden juist van voordeel voor een goede beoordeeling. Met de stemmen der beide opposanten tegen werd het artikel in den voorgestelden nieuwen vorm geoten.

Het slot van de besprekingen voor dien Vrijdagavond vormde het tweetal voorgestelde bindende besluiten, die beide vrij veel discussie uitlokten. Het eerste betrof een wijziging van het vigeerende besluit, in dien zin, dat voortaan elke wijze van praktijkuitoefening, anders dan in de particuliere praxis, toestemming van of namens het H.B. zal behoeven. Door de redactie-uitbreiding werd ook het zelfstandig uitoefenen van ziekenfondspraktijk aan huis en het hebben van een z.g. kliniek aan de goedkeuring van het H.B. onderworpen. Het eerste ging H o e k s e m a veel te ver: de groote meerderheid der tandartsen oefent naast de particuliere tevens ziekenfondspraktijk uit en deze zou derhalve in het vervolg bij de gratie van het H.B. hun beroep mogen uitoefenen. Hij zag in het nieuwe voorschrift een aantasting van de autonomie van het vrije beroep en stelde voor om het criterium voor de Maatschappij-bemoeiing ten deze, te leggen in het *hoofdzakelijke* karakter van de praktijk als kliniek of fonds, in plaats van (gelijk voorgesteld) reeds in het *gedeeltelijke*. De V o o r z i t t e r moest hiervan niets hebben, daar alsdan het begrip „hoofdzakelijk”, voor velerlei uitlegging vatbaar, tot moeilijkheden zou leiden bij de toepassing en de beperking juist was bedoeld, om waar noodig, overal te kunnen ingrijpen. Van deze bevoegdheid van het H.B. moest men zich (zulks ter

geruststelling) geen overdreven gebruik voorstellen.

V a n A n d e l sprak zijn twijfel uit of er wel voldoende normen waren, die het karakter van kliniek en fonds laten vaststellen en hij vreesde, bij de snelle wijziging in den aard der tandheelkundige beroepsuitoefening (avondsprekuren, abonnementstelsel voor den middenstand), dat het b.b. niet zou zijn toe te passen zonder schade voor het prestige van de Mij. Mr. N o r d T h o m s o n erkende de moeilijkheid om tot een zoodanige omschrijving te geraken, dat er „geen speld tusschen te krijgen” zou zijn. Men was uitgegaan van het „axioma”, dat ziekenfonds- en kliniek-werk zich in wezen onderscheidt van de particuliere praktijk, al is dit laatste ook geen vaststaand begrip. In voorkomende twijfelgevallen zouden de rechtscolleges van de Mij. hebben uit te maken tot welke rubriek een praktijk behoort en op die wijze kan er in de toekomst een jurisprudentie ontstaan met betrekking op dit gebied. Wie in een dubieus geval in gebreke zou blijven met het doen van de voorgeschreven aanvraag loopt dan gevaar om met den Maatschappij-rechter in aanraking te komen. De in het oude b.b. verplicht voorgeschreven inzending van een afschrift van het ziekenfonds-contract was naar de juridisch adviseur nog (in antwoord op een desbetreffende vraag van V a n A n d e l) toelichtte, thans weggelaten, opdat het enkele verzuim hiervan niet tot overtreding zou leiden.

Laatstgenoemde was met dat al door de toelichting van de bestuurstafel niet bevredigd; praktijksvormen, die zich nog niet geconsolideerd hadden en waaromtrent de opvattingen nog niet vast stonden, thans reeds dwingend te willen regelen, leek hem een zich begeven van de Mij. op gevaarlijk terrein. Het steeds vager omschrijven met de bedoeling zooveel mogelijk te omvatten, zou de Mij. in geval van een conflict wel eens zwak kunnen doen staan. Hij zag liever het criterium gelegd in het al of niet behoorlijke karakter der praktijk-uitoefening. D e B e e r deelde de inzichten van V a n A n d e l en verlangde in elk geval ernstige contrôle op inrichtingen die het praedicaat van „erkende kliniek” zouden mogen voeren.

Den Voorzitter ging dit te ver, hij wenschte voorshands, mede bij gebrek aan daarvoor beschikbaar apparaat, te volstaan, met de verwachting, dat aldaar naar de beginselen van het N.P.P.-rapport zal worden gewerkt. Aan dit rapport zal, op verzoek van Van Andelen met diens medewerking, ruimere bekendheid worden gegeven door het, voorzien van praktische aanwijzingen, als een soort van „handleiding” uit te geven. Hierna verkreeg het eerste bindend besluit de sanctie van de vergadering en het oude b.b. een nieuwe gedaante.

Niets is onvrijer dan het vrije beroep. Wie zulks nog niet uit de praktijk des professioneelen levens mocht hebben ervaren, zou het uit den beschrijvingsbrief voor deze vergadering hebben kunnen vernemen. „Het is den leden der Ned. Mij. t. Bev. d. Tandheelk. niet geoorloofd in een plaats waar reeds één of meer tandartsen gevestigd zijn, zitdagen te houden.” Aldus luidde het begin van het b.b. II dat door het H.B. werd aanbevolen als precipitaat van de over deze kwestie gehouden beschouwingen te Utrecht. Bij die gelegenheid werd het houden van zitdagen in die plaatsen nog gedoogd als „in het algemeen niet verboden”, thans was de schroef meteen vastgedraaid, niettegenstaande de bedenkingen van meerdere zijden tegen dit novum van Maatschappij-bemoeiing, bezwaren, die ook nu weer werden ingebracht. Sanders ontging de noodzaak van een verbod en Paesi vreesde tegenzin bij de jonge collega's om de bezwarende voorwaarden van het lidmaatschap te accepteren, wat een gevaar voor de Mij. in zich sloot. De Voorzitter en Mr. Nord Thomson zagen in het verbod juist een middel om jonge, pas gevestigde practici tegen dezen vorm van concurrentie te beschermen, een vorm, die eerstgenoemde een nadeel voor de tandartsen in het algemeen noemde, waartegen preventief moest worden opgetreden. Evenmin als Landheer was Willemsse echter door de motiveering overtuigd dat het algemeen belang een dergelijk besluit zou rechtvaardigen; integendeel, uit ervaring was hem bekend, hoe toenemende vestiging ter plaatse jonge collega's dwong om te trachten elders

hun bestaan te versterken, als zij meenden een kans te hebben. Hij noemde het immoreel en onethisch om leden, die een te kleine praktijk hebben in de plaats hunner inwoning, het bestaan nog moeilijker te maken, terwijl niet-leden het voorrecht hebben ongehinderd hun gang te kunnen gaan. Uit de discussies maakte B e r m a n de gevolgtrekking, dat het opnieuw gebleken gemis aan eenstemmigheid voldoende reden was om van de voorgestelde verbodsbepaling af te zien. Niettemin werd tot stemming overgegaan, waarbij de voorstanders echter te weinig in aantal bleken, zoodat het bindend besluit II was verworpen.

Hiermede was het voor dien avond welletjes, behoudens dan het gebruikelijke divertissement, ditmaal in den vorm van fotografische raadseltjes, buikspraak en — natuurlijk — dansmuziek.

B.

I. A. HOLTHAUS 1908—1933

Onder de jongste generaties van tandartsen zullen er waarschijnlijk velen zijn, die collega *Holthaus* nauwelijks bij name kennen. Ondanks dat hij vele jaren lid van het Hoofdbestuur en 1e Penningmeester der Maatschappij was en van 1922 tot 1926 haar Voorzitter. Nadien is hij echter in het algemeene Maatschappij-leven slechts weinig op den voorgrond getreden. Wel heeft hij nog een enkele maal belangrijken commissie-arbeid verricht en maakt hij deel uit van den Raad van Beroep der Maatschappij. Het is vooral in deze laatste kwaliteit, dat schrijver dezes zijne karakter-eigenschappen, zijn gevoel voor recht en billijkheid, zijne kennis van de geschiedenis der Maatschappij heeft leeren waardeeren.

Al is het wel jammer, dat de omstandigheden Holthaus hebben genoopt, om onze algemeene beroepsbelangen in de laatste jaren niet meer in die mate van zijne werkzaamheid te doen profiteeren, als zijne capaciteiten zouden veroorloven, in het tandheelkundig leven van de stad zijner inwoning, Zwolle, en van de Afdeling Overijssel bekleedt hij nog steeds een vooraanstaande plaats. Stond hij gedurende vele jaren als voorzitter aan het hoofd der afdeling, nu is hij nog voorzitter van den afdelingsraad en plaatsvervangend afgevaardigde in het Hoofdbestuur. En in al deze functies en andere, die hier niet genoemd zijn, wist hij zich de algemeene sympathie te verwerven van de collega's, met wie hij in aanraking kwam.

Dat men den 10den Juli, toen H. 25 jaar tandarts was, niet onopgemerkt wilde laten passeeren, sprak dan ook vanzelf. Een

paar dagen tevoren,, tijdens de Algemeene Vergadering te Bergen maakte de Maatschappij-voorzitter reeds van de gelegenheid gebruik, om in enkele woorden aan het ophanden zijnde jubileum te herinneren, maar op den daaropvolgenden Zaterdag vereenigden zich een aantal collega's verschillenden begeleid door hunne echtgenooten, in 's jubilaris' woonplaats, om met den Heer en Mevrouw Holthaus den heugelijken herinneringsdatum aan een feestmaaltijd te vieren. Onder hen waren, behalve velen uit Overijssel, toch ook verschillenden uit verafgelegen plaatsen, die het ophanden zijn van den vacantie-tijd niet weerhouden had, om door hunne tegenwoordigheid den verdienstelijken collega hunne sympathie te toonen. En zij hebben hunne reis niet berouwd.

Dit was zeker wel voor een groot deel te danken aan de keurige wijze, waarop de Overijsselsche collega's met *Van der Linde* aan het hoofd, het feest hadden voorbereid en georganiseerd.

Vóór het diner kreeg collega *van Hasselt* de gelegenheid om als woordvoerder van een comité uit de Nederlandsche tandartsen den jubilaris en zijne vrouw toe te spreken. Dat hij dit deed op de wijze als van *van H.* mocht worden verwacht, d. i. zaakkundig en hartelijk, behoeft nauwelijks te worden gezegd. De spreker herinnerde aan het vele wat *Holthaus* in verschillende kwaliteiten ten bate van algemeen tandheelkundige belangen had verricht, vooral ook aan zijne werkzaamheid gedurende den oorlog als lid der militaire commissie. En hij mocht het genoegen smaken, namens vele collega's in den lande den zilveren jubilaris een geschenk aan te bieden, dat deze zich had gewenscht, n.l. een door de schilderes Stien Eelsingh vervaardigd, goed gelijkend portret van mevrouw *Holthaus*.

Aan den door *van der Linde* voorgezeten feestdisch waren er natuurlijk nog tal van anderen, die het zich tot genoegen of tot plicht rekenden, om tot of over den jubilaris en zijn tandheelkundige loopbaan te spreken. Wij noemen in de eerste plaats den Maatschappijvoorzitter *Nord*, den vertegenwoordiger van het Overijsselsche afdeulingsbestuur *Rozendaal*, van de Ver. v.

Nederl. Tandartsen *Edel*, den voorzitter van den Raad van Beroep en vele anderen, die òf in eenige officieele kwaliteit òf als vriend in veelal zeer geestige speeches aan hunne gevoelens uiting gaven.

De jubilaris betuigde z'n dank voor de hem betoonde vriendschap en hij liet die betuiging vergezeld gaan van een mooie feestgave voor het Ondersteuningsfonds en voor de kas der Maatschappij.

Uit de omstandigheid, dat voor sommige deelnemers het einde van het feest aan het begin van de Zondags-vroegmis aansloot, valt af te leiden, dat men den feestdatum met een niet-ongezelligen „Zaterdagavond” heeft herdacht.

Moge hij voor onzen vriend *Holthaus* de aanvang zijn van een volgende periode van gelukkig beroeps- en familieleven.

J. SANDERS Ezn.